

Audiència. L'any de la Fe. «Crec en un Déu»

Benet XVI en l'audiència de dimecres 23 de gener va reflexionar sobre el Credo. I afirma: “Creure en Déu implica adhesió a ell, acolliment de la seva Paraula i obediència joiosa a la seva Revelació”.

14/02/2013

Benvolguts germans i germanes,

En aquest Any de la fe voldria començar avui a reflexionar amb

vosaltres sobre el Credo, és a dir, sobre la solemne professió de fe que acompanya la nostra vida de creients. El Credo comença així: «Crec en un Déu.» És una afirmació fonamental, aparentment senzilla en la seva essencialitat, però que obre al món infinit de la relació amb el Senyor i amb el seu misteri. Creure en Déu implica adhesió a ell, acolliment de la seva Paraula i obediència joiosa a la seva Revelació. Com ensenya el Catecisme de l'Església catòlica, «la fe és un acte personal: la resposta lliure de l'home a la iniciativa de Déu que es revela» (n. 166). Poder dir que crec en Déu és, per tant, alhora un do —Déu es revela, ve al nostre encontre— i un compromís, és gràcia divina i responsabilitat humana, en una experiència de diàleg amb Déu que, per amor, «parla als homes com a amics» (*Dei Verbum*, 2), ens parla a fi que, en la fe i amb la fe, puguem entrar en comunió amb Ell.

On podem escoltar Déu i la seva Paraula? És fonamental la Sagrada Escriptura, on la paraula de Déu es fa audible per a nosaltres i alimenta la nostra vida d'«amics» de Déu. Tota la Bíblia relata la revelació de Déu a la humanitat; tota la Bíblia parla de fe i ens ensenya la fe narrant una història en què Déu condueix el seu projecte de redempció i es fa proper a nosaltres, els homes, a través de nombroses figures lluminoses de persones que creuen en Ell i a Ell es confien, fins a la plenitud de la Revelació en el Senyor Jesús.

És molt bonic, pel que fa a això, el capítol 11 de la Carta als hebreus, que acabem d'escoltar, on es parla de la fe i es posen en relleu les grans figures bíbliques que l'han viscuda, convertint-se en model per a tots els creients. En el primer verset, diu el text: «La fe és posseir anticipadament allò que esperem, és conèixer realitats que no veiem» (11,

1). Els ulls de la fe són, per tant, capaços de veure l'invisible i el cor del creient pot esperar més enllà de qualsevol esperança, precisament com Abraham, de qui Pau diu a la Carta als romans que «va esperar contra tota esperança» (cf. 4, 18).

I és precisament sobre Abraham, que voldria detenir-me i fixar la nostra atenció, perquè ell és la primera gran figura de referència per a parlar de fe en Déu: Abraham el gran patriarca, model exemplar, pare de tots els creients (cf. Rm 4, 11-12). La Carta als hebreus el presenta així: «Gràcies a la fe, Abraham, cridat per Déu, va obeir i se n'anà cap al lloc que havia de rebre en herència. Abraham sortí sense saber on anava. Gràcies a la fe, va residir com a estranger a la terra promesa, vivint en tendes amb Isaac i Jacob, hereus com ell de la mateixa promesa. És que esperava aquella ciutat ben

fonamentada que té Déu mateix com a arquitecte i constructor» (11, 8-10).

L'autor de la Carta als hebreus fa referència aquí a la crida d'Abraham, narrada en el Llibre del Gènesi, el primer llibre de la Bíblia. Què demana Déu a aquest patriarca? Li demana que es posi en camí abandonant la seva terra per anar cap al país que li mostrarà: «Vés-te'n del teu país, de la teva família i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré» (*Gn* 12, 1). Com hauríem respost nosaltres a una invitació similar? Es tracta, en efecte, de partir cap a la foscor, sense saber on el conduirà Déu; és un camí que demana una obediència i una confiança radical, a la qual només es pot accedir mitjançant la fe. Però la foscor d'allò que és desconegut —el lloc on ha d'anar Abraham— s'il·lumina amb la llum d'una promesa; Déu afegeix a l'ordre una paraula tranquil·litzadora que obre

davant d'Abraham un futur de vida en plenitud: «Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom [...]. Totes les famílies del país es valdran del teu nom per a beneir-se» (*Gn* 12, 2.3).

La benedicció, en la Sagrada Escriptura, està relacionada principalment amb el do de la vida que ve de Déu, i es manifesta sobretot en la fecunditat, en una vida que es multiplica, passant de generació en generació. I amb la benedicció està relacionada també l'experiència de la possessió d'una terra, d'un lloc estable on viure i créixer amb llibertat i seguretat, tement Déu i construint una societat d'homes fidels a l'Aliança, «reialme sacerdotal i nació santa» (cf. *Ex* 19, 6).

Per això Abraham, en el projecte diví, està destinat a convertir-se en «pare d'una multitud de pobles» (*Gn*

17, 5; cf. *Rm* 4, 17-18) i a entrar en una terra nova on habitar. Això no obstant, Sara, la seva esposa, és estèril, no pot tenir fills; i el país cap al qual el condueix Déu és lluny de la seva terra d'origen, ja està habitat per altres poblacions, i mai no li pertanyerà veritablement. El narrador bíblic ho subratlla, si bé amb molta discreció: quan Abraham arriba al lloc de la promesa de Déu: «En aquell temps els cananeus eren els amos del país» (*Gn* 12, 6). La terra que Déu dona a Abraham no li pertany, ell és un estranger i ho serà sempre, amb tot el que això comporta: no tenir perspectiva de possessió, sentir sempre la pròpia pobresa, veure-ho tot com a do. Aquesta és també la condició espiritual de qui accepta seguir el Senyor, de qui decideix partir acollint la seva crida, sota el signe de la seva benedicció invisible però poderosa. I Abraham, «pare dels creients», accepta aquesta crida en la

fe. Escriu sant Pau a la Carta als romans: «Esperant contra tota esperança, va creure i va arribar a ser pare d'una multitud de pobles, d'acord amb el que diu l'Escriptura: “Així serà la teva descendència”.

Abraham no va defallir en la fe tot i saber que, als seus quasi cent anys, ja tenia el cos esmorteït, com mortes estaven les entranyes de Sara. Al contrari, davant la promesa de Déu, no es deixà endur per la incredulitat, sinó que fou enfortit per la fe i donà glòria a Déu. Estava del tot convençut que Déu és prou poderós per a complir allò que ha promès» (*Rm 4, 18-21*).

La fe porta Abraham a recórrer un camí paradoxal. Ell serà beneït, però sense els signes visibles de la benedicció: rep la promesa d'arribar a ser un gran poble, però amb una vida marcada per l'esterilitat de la seva esposa, Sara; se'l condueix a una nova pàtria, però haurà de viure allí

com estranger; i l'única possessió de la terra que se li consentirà serà la d'un tros de terreny per a sepultar-hi Sara (cf. *Gn* 23, 1-20). Abraham rep la benedicció perquè, en la fe, sap discernir la benedicció divina anant més enllà de les aparences, confiant en la presència de Déu fins i tot quan els seus camins es presenten misteriosos.

Què significa això per a nosaltres? Quan afirmem: «Crec en un Déu», diem com Abraham: «Em fio de tu; em lliuro a tu, Senyor», però no com algú a qui recórrer només en els moments de dificultat o a qui dedicar algun moment del dia o de la setmana. Dir «crec en un Déu» significa fonamentar la meua vida en ell, deixar que la seva Paraula l'orienti cada dia en les opcions concretes, sense por de perdre quelcom de mi mateix. Quan en el Ritu del baptisme es pregunta tres vegades: «Creieu?» en Déu, en

Jesucrist, en l'Esperit Sant, en la santa Església catòlica i les altres veritats de fe, la triple resposta es dóna en singular: «Crec», perquè és la meva existència personal la que ha de fer un tomb amb el do de la fe, és la meva existència la que ha de canviar, convertir-se. Cada cop que participem en un bateig hauríem de preguntar-nos com vivim cada dia el gran do de la fe.

Abraham, el creient, ens ensenya la fe; i, com estranger a la terra, ens indica la pàtria vertadera. La fe ens fa pelegrins, introduïts en el món i en la història, però en camí cap a la pàtria celestial. Creure en Déu ens fa, per tant, portadors de valors que sovint no coincideixen amb la moda i l'opinió del moment, ens demana adoptar criteris i assumir comportaments que no pertanyen a la manera de pensar comuna. El cristià no ha de tenir por d'anar «a contracorrent» per viure la seva fe,

resistint la temptació d'«uniformar-se». En moltes de les nostres societats Déu s'ha convertit en el «gran absent» i al seu lloc hi ha molts ídols, ídols molt diversos, i, sobretot, la possessió i el «jo» autònom. Els notables i positius progressos de la ciència i de la tècnica també han induït l'home a una il·lusió d'omnipotència i d'autosuficiència; i un creixent egocentrisme ha creat no pocs desequilibris en el si de les relacions interpersonals i dels comportaments socials.

Això no obstant, la set de Déu (cf. *Sl* 63, 2) no s'ha extingit i el missatge evangèlic continua ressonant a través de les paraules i obres de tants homes i dones de fe. Abraham, el pare dels creients, continua sent pare de molts fills que accepten caminar rere els seus passos i es posen en camí, en obediència a la vocació divina, confiant en la presència benèvola del Senyor i acollint la seva

benedicció per convertir-se en benedicció per a tots. És el beneït món de la fe a què tots estem cridats, per a caminar sense por seguint el Senyor Jesucrist. I és un camí alguns cops difícil, que coneix també la prova i la mort, però que obre a la vida, en una transformació radical de la realitat que només els ulls de la fe són capaços de veure i d'assaborir en plenitud.

Afirmar «crec en un Déu» ens impulsa, doncs, a posar-nos en camí, a sortir contínuament de nosaltres mateixos, justament com Abraham, per portar a la realitat quotidiana en què vivim la certesa que ens ve de la fe: és a dir, la certesa de la presència de Déu en la història, també avui; una presència que porta vida i salvació i ens obre a un futur amb ell per a una plenitud de vida que mai no coneixerà la fi.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-
lany-de-la-fe-crec-en-un-deu/](https://dev.opusdei.org/ca/article/audiencia-lany-de-la-fe-crec-en-un-deu/)
(08/08/2025)